Les hores mortes

QUIM CURBET

La vida està composta de moments que s'entrellacen els uns amb els altres com els cables de l'ordinador que pengen darrere la taula. A vegades són hores viscudes intensament i d'altres instants pels quals passem només de puntetes. Però, sobretot a l'estiu, hi ha també les hores mortes, quan el sol cau en vertical i no deixa cap racó hàbil per a l'ombra. Són hores durant les quals l'aire esdevé com una mena de pasta gelatinosa que s'enganxa a la camisa amb untosa tenacitat, ens arruga la pell i ens buida l'ànima.

Les hores mortes haurien de ser motiu de devolució en la declaració de la renda i res del que es fa o es deixa de fer durant aquests espais de temps irregular s'hauria de tenir en compte com a prova acusatòria el dia del judici final. Les hores mortes són un territori erm, una mena de desert on no creix res benèfic, tot crema i tot es confon entre la llum abassegadora dels dies caniculars.

Les hores mortes ens esperen com una venjança diabòlica, intentem remuntar-les com qui vol pujar per una escala mecànica en sentit invers. La vida ens imposa aquesta penyora i tot es confabula en contra nostra. L'estiu, quan esclata amb tota la seva virulència, imposa les seves lleis, els seus horaris i un baqueteig constant i terrible, com el d'un tren a tota velocitat per una via administrada per Adif.

Quan arribem a una determinada edat, l'estiu ja no és el que era. Intentem viure plàcidament, però som conscients -al contrari que els antics pompeians- que vivim damunt un volcà. Sabem que tenim els dies comptats, que tot és incert més enllà de la data de caducitat dels iogurts que tenim a la nevera i que quan arribi l'hivern les bombetes de llarga durada que vam instal·lar en l'última reforma del pis es començaran a fondre una darrere l'altra.

Font del document: http://www.diaridegirona.cat/girona/2016/07/02/hores-mortes/791813.html?utm_source=rss